

РОЗДІЛ І

Вася Кицин, перше знайомство.
Вовченко й Лисовенко сердяться

Весною, на початку нового навчального року, у лісовій школі знову з'явився новачок. Тільки тепер уже не дівчинка, а хлопчик — рудий котик Вася Кицин. Його привела до школи мама, дика очеретяна кицька Мура, що жила край озера в очеретах. Вона була така дика, що ніхто в лісі не знав навіть, як її звать по батькові.

Директор школи Бурмило Михайлович Ведмідь спершу не хотів приймати Васю:

— Ну, чого ви так поспішаєте, голубонько? Ваш синок ще дуже малий. У нас цієї весни прийому не буде. Всі учні вже рік провчилися, не можу ж я його до них посадити, він не дожене. А заради одного Васі відкривати спеціальний клас ми не маємо змоги.

— Ну я вас прошу, я вас благаю! — притуляла до грудей лапу Васина мама. — У мене просто безвихідне становище. Мені йти на роботу в очерети, а він лишається вдома сам. Ну просто... хоч плач. І ви не бійтеся. Він такий здібний, такий здібний! Ви його посадіть з усіма. Він дожене. От побачите.

— Гм, — сказав Бурмило Михайлович. — Ну що ж... побачимо... спробуємо...

Бурмило Михайлович був добряк і не витримував, коли його просили. Тим більше, всі у лісі Мурі Кициній співчували. Хоч була вона неговірка, не любила розповідати про свої особисті справи, але всі знали, що чоловік її, кіт Василь Приблудний, або, як його ще називали, Базіліо Приблудний, сім'ю покинув і десь по-віявся. Саме цієї зими, під час канікул, як народився у них синок Вася. Отакий легковажний негарний тато!

До речі, нагадаю вам, що навчальний рік у лісовій школі починався не восени, як у людей, а весною. І канікули були не влітку, а взимку. Бо, як відомо, у багатьох лісових учнів (у їжачків, наприклад), а головне, у директора Бурмила Михайловича була зимова сплячка. А яке ж може бути навчання, коли директор, вибачте, спить?

Отже...

І тут дехто з дуже розумних, кмітливих і спостережливих моїх читачів може сказати:

Стривайте, дядю письменник, але ж і зайчики, і їжачки, і рисі, і борсуки, і лисички через рік будуть уже дорослі і ні в яку лісову школу після зимових канікул взагалі не ходитимуть.

— Правильно, — відповім я. — І знову ж таки не зовсім правильно, розумні, кмітливі й спостережливі мої читачі. Безперечно, справжні живі зайчики, їжачки, вовчики і лисички у справжньому живому лісі через рік уже дорослі. Але ж то справжні, а не казкові. А у нас казковий ліс і мешканці казкові. Бо хіба ж ви бачили у справжньому живому лісі спеціалізовану музичну школу, де Бурмило Михайлович Ведмідь — директор, а Пантера Ягуарівна — класний керівник? Такого ви у справжньому живому лісі ніколи не бачили й не побачите.

Отже, давайте домовимося, що і зайчик Кося Вухань, і їжачок Колько Колючка, і лисеня Рудик Лисовенко, і вовченя Вовчик Вовченко, і ведмежа Михайлик Ведмеденко, і борсученя Боря Сук, і рисеня Раїска Мняу, і лісове козеня Зіна Бебешко, і лосеня Соня Лось, і білченя Вірочка Вивірчук, і дике поросля Хрюша Кабанюк — усі-усі після зимових канікул лишилися дітками, перейшли до другого класу і, коли весняне сонечко розтопило сніги, розбудило ліс і рясно вкрило Велику Галявину барвистим квітчастим килимом, зібралися на перший урок.

І тут побачили новачка.

Рудий, пухнастий і голуватий, з великим блакитним бантом на грудях, він сидів біля школи і кумедно мружився на сонце.

— О! — вигукнув Вовчик Вовченко. — Ще один рудько! Руда команда!

— Ги-ги! — весело засміявся Рудик Лисовенко, радіючи, що тепер він не один рудий у класі.

— Ти хто? — спитала Раїска Мняу.

— Вася, — тихо сказав новачок. — Кицин.

— Тю! — вигукнув Вовчик Вовченко. — А я думав, що ти дівчисько. З бантиком!

— Ги-ги! — знову засміявся Рудик Лисовенко.

Вася почервонів і ніяково заметляв хвостом.

— Ну чого ви причепилися? — закричала Раїска Мняу. — Теж іще!

Дівчаткам Вася одразу сподобався. Може, тому, що дівчатка взагалі люблять і котиків, і бантики. А може, тому, що він справді був симпатичний.

Хлопцям же Вася, навпаки, чогось не дуже сподобався. Може, тому, що він сподобався дівчаткам, а хлопці, як правило, бояться бути схожими на дівчаток. Особливо не сподобався Вася Вовчикові й Рудикові. Мабуть, тому, що взагалі весь вовчо-собачий рід здавна чогось котячого роду не любить.

Тому Вовчик на Раїску Мняу уваги не звернув, а, навпаки, підскочив до Васі і вкусив його за вухо. А Рудик підскочив і вкусив його за хвіст.

Вася розгублено закліпав рудими віями. Він, мабуть, не чекав такого прийому.

Раїска хотіла заступитися за Васю і дряпонути Вовчика й Рудика, але не встигла. На шкільний ганок вийшли директор і вчителі.

Ты хто?..

Бурмило Михайлович підняв догори лапу і поздоровив учнів із початком навчального року.

Потім технічка тітонька Зозуля прокувала на перший урок і учні пішли до класу. Тітонька Зозуля з'явилася у школі після канікул. Класний керівник Пантера Ягуарівна теж привітала учнів з початком навчального року і сказала:

— Діти! У нашому класі новачок. Вася Кицин. Поznайомтеся. Встань, Кицин!

Вася підвівся й закивав на всі боки.

— Сідай! — сказала Пантера Ягуарівна. — Діти! Вася Кицин наймолодший у класі. Йому буде важко. Він муcить наздоганяти вас. Тому я дуже прошу: поставтеся до нього добре. Допмагайте йому. Не ображайте. Не кривдіть. Це особливо стосується вас, Вовченко й Лисовенко! Чуєте! Це вас стосується! Особливо! — Пантера Ягуарівна підвищила голос.

Вовчик і Рудик невинно закліпали й презирнули-ся.

Вася Кицин опустил голову й почервонів.

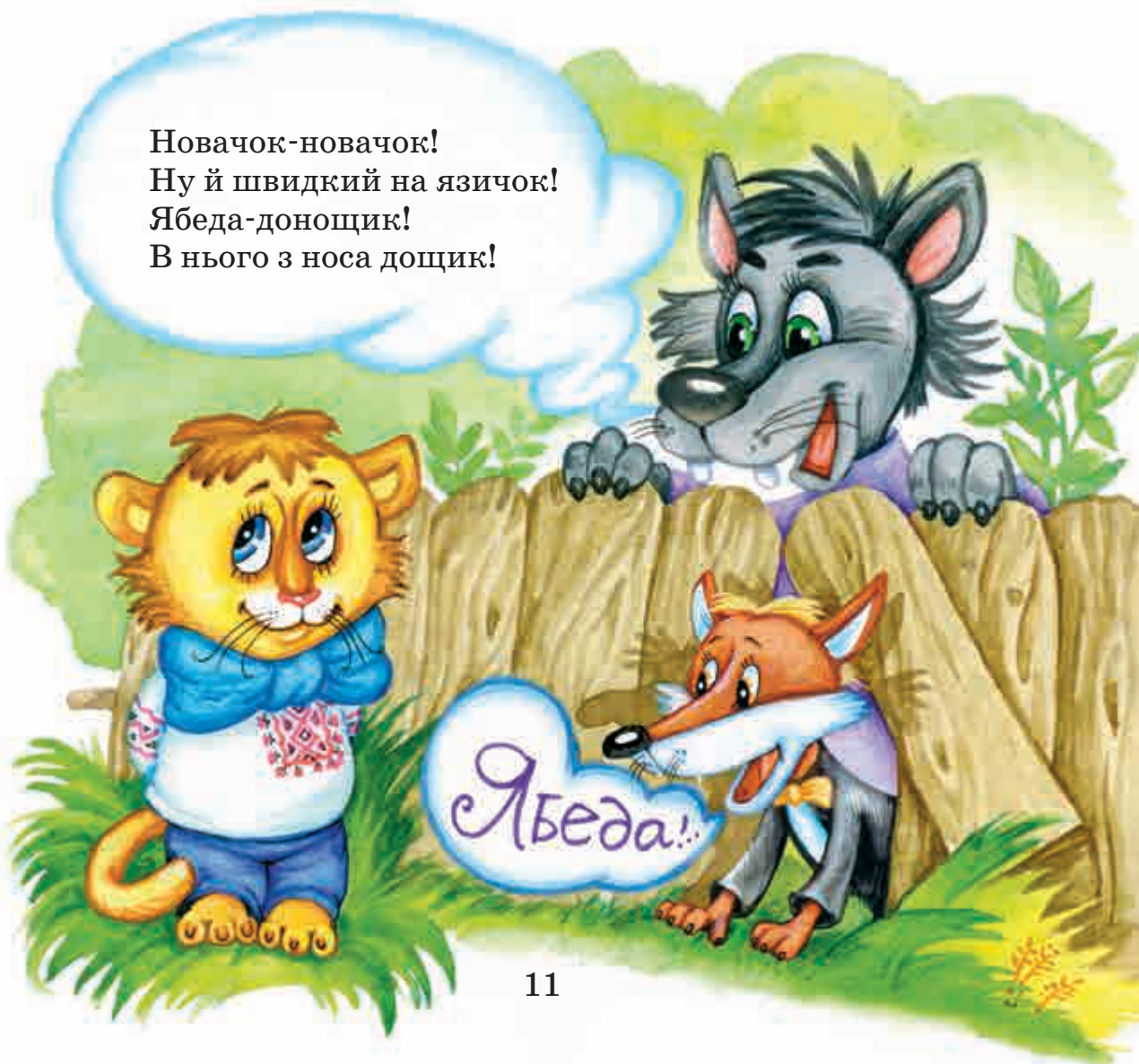
— О! Вже наскаржився! — просичав Вовчик.

— Ябеда! — прошипів Рудик.

Вася почув це і ще дужче почервонів. Він і не думав скаржитися. Але доведи тепер.

На перерві Вовчик Вовченко і Рудик Лисовенко вже співали про новачка дражнилку:

Новачок-новачок!
Ну й швидкий на язичок!
Ябеда-донощик!
В нього з носа дощик!

Кося Вухань та Колько Колючка співчутливо позирали на Васю Кицина, згадуючи свої перші дні у лісовій школі, коли з них знущалися Вовчик і Рудик. Але заступитися за Васю не наважилися. Може, й справді новачок — ябеда. Хто їх, тих котів, зна. У класі ще котиків не було.

Сам же Вася Кицин на оте дражніння наче й не звертав уваги. Наче воно його аніскілечки не торкалося. Усміхався собі й добродушно муркотів.

Вовченка й Лисовенка така Васина поведінка дратувала. І вони ще більше до нього чіплялися.

